

MIKA WICKSTRÖM

MEIDÄN JENGIN ZLATAN

**MATKALLA
MAINEESEEN**

WSOY

MIKA WICKSTRÖM

MEIDÄN
JENGIN
ZLATAN

**MATKALLA
MAINEESEEN**

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

© MIKA WICKSTRÖM JA WSOY 2018

ISBN 978-951-0-43013-2

PAINETTU EU:SSA

1.

Arsa ylitti Limingantien Karri ja Topi kannoillaan ja jatkoi polkemista Kumpulanlaaksoon päin. Soittimet hidastivat matkantekoa, mutta enää tarvitsi ajaa vain yksi pitkä suora ja koukata sitten tutusta kohdasta tieltä pois.

– Tuleehan ne sieltä! Chrisu hihkaisi kalliolta, kun kolmikko ilmestyi näköpiiriin. Hän istui leveän viltin päällä eväskori jalkojensa juuressa, ja hänen vieressään oli liuta muita tuttuja.

Karri huhuili loikoilijoille satulasta noustuaan:
– Oliko tääl joku päivänsankari?

Carita nosti kädet poskilleen ja tuijotti kolmikkoa kuin aaveen nähnyt.

– Siis ihan oikeesti, hän sai vihdoin sanotuksi.

Kolmikko käveli Arsan johdolla lähemmäksi. Arsa nosti kitaran selästään ja asetteli sen hihnan varassa syliinsä. Topi teki samalla tavalla bassonsa kanssa. Karri taas laittoi puisen afrorummun jalkojensa väliin ja koukisti polviaan, niin että kädet ylettyivät nahkaisen kalvojen päälle.

– Carita, tää on meiltä kaikilta sulle, Chrisu lausahti leveästi virnistäen.

Carita painoi kämmenet leukansa alle ja nyökkäsi syvään. – Paras lahja, mitä vois toivoo!

Linnea, Krista ja Maaret kietoivat käsivartensa päivänsankarin ympärille. Chrisu ja Santeri tekivät samalla tavalla, kun tytöt olivat päästäneet hänet otteestaan.

– Tää biisi on tehty tätä sessiota varten, Arsa kertoi vielä. – Me ollaan soitettu se läpi vaan pari kertaa ennen tätä.

– Just äsken treenikämpillä, Karri lisäsi. – Et jos vähän lipsuu, niin osaatte suhtautua.

– Biisin nimi on Kesäloman vika päivä, Arsa sanoi.

Carita nojasi päänsä Linnean olkaa vasten ja sanoi: – Mä en kestä.

Karri löi alkutahdit, ja Arsa ryhtyi näppäilemään Topin kanssa omia soittimiaan. Sitten Karri alkoi laulaa kyhäämiään sanoja:

Kesäloma rupee loppuu

päässä jyskyttää

Nyt on pidettävä hoppuu

ettei nalkkiin jää

*Kaikki paalut samaan horseen
sillä voitetaan
Ja koko potti kimppaan
heti tuhlataan*

Tahtilaji muuttui, ja Karri korotti ääntään:

*Anna palaa sisko!
Sepeli hengittää
Anna palaa broidi!
Nyt täytyy kengittää*

Karri toisti ensimmäisen ja toisen säkeistön rauhallisemmalla äänellä, lähes lausuen, kunnes veti palkeet täyteen ilmaa ja kajautti uudelleen kertosaakeen. Sitten hän pudotteli sanoja taas suupielestään:

*Vika hetki enää aikaa
ottaa sanikkaa
Pari erää ilman paitaa
lyödään lentsikkaa*

*Tässä oli tääkin päivä
loman viimeinen
Mut kesä vielä jatkuu
Se on meidän yhteinen*

Biisin loputtua kolmikko sai raikuvat aplodit, vaikka Arsan mielestä se oli mennyt huonommin kuin harjoituksissa. Hän nyökkäili kuitenkin hymyssä suin Karrin ja Topin vieressä ja pyyhki hikoilevaa otsaansa.

– Ette kai te siihen lopeta! Maaret huudahti.

– Eiköhän me nyt *Silkkiä* ainakin vedetä, Karri virnisti Arsaa ja Topia katsahtaen.

Carita nousi Maaretin viereen seisomaan ja heristi molempia peukaloitaan. Se oli hänen lempibiisinsä, Karrin laulamana.

– Ei sit tällä kertaa yhtään viestiä minnekään, Arsa heitti.

Kaikki alkoivat nauraa, vaikka Arsan sanoissa oli totuuden siemen. Jokainen muisti pätkähullun maauimalakeikan, joka oli päättynyt ulkopuolisten sekoiluun altaassa ja poliisien tuloon. Samanlaiseen kaaokseen ei ollut enää varaa.

2.

Arsa lukitsi pyöränsä ja käveli koulun portista sisään. Hän etsi katseellaan tuttua hahmoa, kunnes huomasi Chrisun ja Santerin, jotka seisovat pihassa muiden keskellä kädet taskuissaan. Chrisun kihara tukka rehotti taas kuin perkaamaton viiniköynnös ison punaisen lippiksen alta.

– Onks Karria näkyny? Arsa huikkasi Chrisun ja Santerin luokse päästyään.

– Ei mitään käryä, Chrisu vastasi olkiaan kohauttaen. Santeria alkoi naurattaa. – Onks se hukannu taas kompassinsa?

Arsa nousi päkiöilleen ja vilkaisi pyörätelineen suuntaan, mutta näki vain naamoja ja rintakehiä, jotka pakkautuivat koulun pääovia kohti.

– Soita sille, Chrisu ehdotti.

Arsa näppäili kännykkäänsä ja ojensi sen Chrisun korvaa kohti.

Valitsemaananne numeroon ei juuri nyt saada yhteyttä...

– Se vetelee viel tirsoja, Chrisu sanoi sitten.

Arsa puisti päättään. – Mä tulin sen himan kautta.
 – Mää tiedän, saletti homma!
 Arsa jäi tuijottamaan Santeria, jonka kasvoille ilmestyi kummallinen virnistys.
 – Karri koisaa sen minkin luona.
 – Minkä minkin? Arsa pukahti.
 – Kelaa vähän.
 – Jos sä tarkotat Caritaa, Arsa sanoi, – niin hutiin meni.
 – Kai sä näit, miten ne kehräs eilen teidän setin jälkeen.
 – Oliko teillä keikka? Eelis älähti Santerin ja Chrisun takaa. – Miksei mua kutsuttu?
 – Ei se mikään keikka ollu, Arsa huokaisi.
 – Älkää vaihtako puheenaihetta, Santeri naljaili.
 Arsa virkisti muistiaan: ensin soittotreenit, sitten puistoon, mutta kotiin sieltä hyvissä ajoin, koska koulut alkoivat taas. Karri oli jäänyt kyllä juttelemaan Caritan kanssa puistoon, mutta hekin olivat sanoneet lähtevänsä kotiin suorinta tietä.
 – Kundit, reksi tuli, Eelis sanoi ja nyökkäsi koulun pääovien suuntaan.
 Rehtori seisahtui tasanteelle ja lausahti sitten:
 – Tervetuloa, uudet ja vanhat Käpylän yläasteen oppilaat.
 Otti aikansa, ennen kuin liike lakkasi ja hälyäänet vaimenivat, mutta rehtori jatkoi kuuluvammalla

äänellä: – Nyt on taas se päivä, kun aloitamme uuden lukukauden. Ja yritämme päästä lomarytmistä takaisin arkirytmiin.

– Kuka kertois saman meidän Zlatanille? Chrisu livautti suupielestään.

Santeri alkoi hytkyä nauruaan pidättäen, mutta Arsa seiso i naama edelleen peruslukemilla. Karrin katoamistemppeujen piti olla jo historiaa. Ei niissä ollut mitään hauskaa, ei ollut koskaan ollut.

– Uusille oppilaille tiedoksi, että olen Asta Pelkonen, koulun rehtori. Älkää epäröikö tulla juttelemaan minulle, oli asianne iso tai pieni. Tässä koulussa kuunnellaan jokaista. Ja saa ilonaiheitakin tulla jakamaan. Nyt kuitenkin työjärjestykseen. Siirrymme seuraavaksi luokkatiloihin niin, että seitsemäsluokkalaiset menevät sisään ensimmäisinä, sitten on kahdeksaluokkalaisten vuoro ja lopuksi yhdeksännet. Luokanvalvojat ohjaavat teidät omiin luokkiinne. Hyvää alkavaa kouluvuotta kaikille!

Joku nykäisi Arsaa olkapäästä samaan aikaan, kun rehtori kääntyi kannoillaan ja palasi sisään.

Se oli Karri, kukapa muukaan. Hän töytäisi myös Chrisua ja Santeria ja huikkasi heille: – Miten menee, hillotolpat!

Chrisu purskahti Karrin nähtyään. – Ajoituksen mestari!

– Missä sä olit? Arsa kysyi.

– Enks mä kertonu? Karri vastasi oljenvaaleita hiuksiaan pyyhkäisten.

– Meniks valvomiseks? Santeri lohkaisi.

– Mitä toikin nyt oli? Karri pukahti kävellessään letkan mukana kohti pääovia.

– Kunhan tarkistin, Santeri sanoi ja iski Chrisulle silmää.

Portaikkoon ehdittyään Arsa hihkaisi Karrille:

– Miks sun kännykkä on kiinni?

– Hyvä kun sanoit, Karri vastasi ja penkoi puhelimen taskustaan.

Arsa odotti selitystä, mutta juuri kun Karri oli avaa- maisillaan suunsa, Henri kiilasi heidän väliinsä Klubin uudenkarhea collegepaita päällään ja pukahti: – Mikä meininki?

– Mikä se nyt vois ekana koulupäivänä olla, Karri hymähti.

– Vieläks Tykittäjät tykittää? Henri jatkoi, ja Arsa ja Karri kyllä tiesivät, mitä hänen ivallinen kysymyksensä tarkoitti. FC Tykittäjien kausi ei ollut alkanut odotuksien mukaan: ensin tasapeli Keski-Uusimaan Pallopoikia vastaan, sitten niukka voitto Tampereen Veikoista ja kolmannella kierroksella karmea 1–4-tappio Unitedille. Karri oli ottanut rökäle-tappion raskaimmin; hän ei ollut halunnut puhua pelistä sanallakaan, vaikka oli tehnyt hienon soolomaalin.

– Parin päivän päästä se nähdään taas, Arsa vastasi molempien puolesta kuin Henrin heitto ei olisi tunnut missään.

– Ja kohtahan pelataan vastakkain, Karri lisäsi.
– Sitä mä odotan jo vesi kielellä.

– Kenen jengissä meinaat vetää? Henri töksäytti.

Karri otti taskustaan pyöränavaimen, josta riippui tuttu punainen avaimenperä, ja hipaisi sillä Henrin nenänkärkeä. – Miltä näyttää?

– Sitä saa mitä tilaa, Henri lausahti ennen kuin kääntyi kannoillaan.

Arsa huokasi helpotuksesta Karrin eleen nähtyään – ja kun hän huomasi Henrin irvistyksen väentyneen naaman, häntä alkoi jo naurattaa. Karria oltiin viemässä milloin mihinkin seuraan, mutta ainakaan Klubi ei häntä saanut.

– No, mut koulun joukkueessa meillä kaikilla on samanvärinen paita, Arsa muistutti.

Henri ei ollut kuulevinaan vaan jatkoi matkaansa pääovia kohti muita ohitellen.

– Onks kaikki varmasti kunnossa? Arsa tarkisti Karrilta, kun he kävelivät viimeisten joukossa sisään.

Karri ei näyttänyt ymmärtävän kysymystä.

– Et mihin sä katosit, Arsa jatkoi.

– Mä mihinkään kadonnu.

– Nukuitsä sit pommiin?

– Mä heräsin jo ennen seiskaa!

- Älä fuskaa.
- Mä kävin mutsin ja faijan kans sopimassa meidän kuvioista.

Arsa nousi päkiöilleen ja kuiskasi: – Sun faijallahan on lähestymiskielto.

- Me purettiin se.
- Arsa muljautti silmiään. – Minkä takia?
- Se kehitti ittelleen duunia.
- Mites dokaaminen?
- Sano lopettaneensa.
- Tosta vaan?
- Arsa, meidän pumpulipoika, Karri naurahti.
- Elämässä sattuu ja tapahtuu.

Sulla varsinkin, Arsa meinasi heittää takaisin, mutta jätti kuitenkin sanomatta sen.

Topi seisoj käytävän toisessa päässä ja viittoj kuin liikennepoliisi. Kun Arsa ja Karri ehtivät lähemmäs, hän hihkaisi täynnä energiaa: – Äijät, mikä buugi?

Arsa nosti peukalonsa, mutta hän olisi tahtonut vain puhua asiat halki Karrin kanssa.

- Millon mennään taas skulaamaan? Topi jatkoi.
- On se kone, Karri nauroi.

Arsa muisti, kuinka intohimoisesti Karrikin oli suhtautunut rumpujensoittoon silloin, kun kiinnostus futikseen oli lopahtanut. Sama näytti tapahtuneen Topille, jonka polvivamma esti vielä pelaamisen.

- Illalla on treenit, Arsa sanoi. – Ja huomenna matsi.

– Mutsi repii verkkarinsa, jos mä kepitän vielä himassa!

– Ylihuomenna vois onnistua, Arsa lausahti sitten.

– Kiinni veti! Topi hihkaisi.

Samassa Arsan katse osui tyttöön, joka oli menossa viereisestä luokanovesta sisään.

Se oli Maaret, Caritan kavereita.

Arsa oli jutellut Maaretin kanssa puistossa, ennen kuin oli lähtenyt kotiin kitaroineen. Myöhemmin illalla Maaret oli yllättänyt hänet viesteillään. Se oli tuntunut jännittävältä, mutta viestittely oli jäänyt kesken, kun oli pitänyt ruveta iltatoimiin.

– Mikä sulle tuli? Karri huikkasi.

– Miten niin? Arsa tokaisi naama peruslukemilla.

– Jäiks teillä jotain kytämään?

Arsa nauraa hörähti: – Paraskin sanoja!

3.

Arsa huohotti polviinsa nojaten. Kun hän sai vihdoinkin oikaistua selkensä, hän tunsi kylmän vesipullon liiskautuvan hikistä kylkeään vasten.

– Ota tosta, Topi heitti, – ettet kuivu ihan rusinaks.

Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta, tuulikaan ei juuri vilvoittanut. Läkähtyminen ei johtunut kuitenkaan pelkästä kelistä vaan treeneistä: niistä oli tullut selvästi rankempia Valiosarjaan pääsyn jälkeen. Piti vaatia itseltään enemmän kuin ennen. Jos ei vaatinut, Teijo kyllä huomautti siitä.

Ennen kuin Arsa ehti vastata, Topi jatkoi jo matkaansa pullotelineen kanssa nakellen muillekin suupielistään kaikenlaista keventävää.

– Basisti, tuu itte ryynäämään tänne! Chrisu ähkäisi Topille, ennen kuin otti pitkän kulauksen.

Hän oli yhtä poikki kuin Arsa. Enää ei riittänyt Chrisullekaan, että vain torjui palloja. Piti oppia käyttämään jalkojaan siinä missä kenttäpelaajien. Jos oli

nähty Manuel Neuerin tolppien välissä, tiesi mitä kaikkea nykyveskareilta vaadittiin.

Lyhyen tauon jälkeen tempopelit jatkuivat. Se hapotti reisiä ja pohkeita aivan yhtä paljon, mutta pallo tuntui pysyvän jaloissa äskeistä paremmin, ja syötötkin lähtivät nopeammin.

Kumma juttu, Arsa ajatteli pillin taas soitua. Rytmiiin ja tempoon tottui, vaikka taju meinasi lähteä. Kun oli vähemmän aikaa ja tilaa, oli pakko pelata fiksummin: hae vapaata paikkaa, ota pallo haltuun, syötä tai harhauta, mutta älä haudo.

– Tällaista meininkiä mä haluan nähdä matseisakin, Teijo huudahti. – Käytä päätä ja jalkoja, auta kaveria. Joka hetki ajatus mukana!

Sitten Teijo sanoi: – Huomenna on matsipäivä, joten otetaan lopputreenit vähän iisimmin.

Arsa veti palkeensa täyteen ilmaa ja ravisteli jalkojaan. Pohkeet tuntuivat painavilta, mutta ne eivät olleet kipeät. Sarjamatsin olisi pystynyt pelaamaan vaikka saman tien.

– Pari juttua vielä viime pelistä, ennen kuin jatketaan.

Arsa istahti nurmelle. United-peli oli mennyt ihan vihkoon; siitä ei olisi halunnut kuulla enää sanaakaan.

– Jos verrataan kevätkauteen, Teijo lausahti, – me tuskin pelattiin montakaan kertaa yhtä hyvin kuin Unitedia vastaan.

Arsa ei ollut uskoa korviaan. Hän katsahti vieressään venyttelevää Karria ja raotti suupieltään: – Ei vai?

Tykittäjät oli pelannut ratkaisumatsit ihan hurmiossa ja noussut kevätkauden jälkeen Valiosarjaan. Ja Hesa Cupin finaalipeleistäkin oli tullut lähtö vasta rankkarikisan jälkeen. Miten kolmen maalin häviötä pystyi edes vertaamaan niihin?

– Kisa kovenee, mitä ylemmäs me päästään, Teijo jatkoi. – Ja ensi kesänä pelataan jo valtakunnallista mestaruussarjaa. Me halutaan päästä sinnekin, vaikka lähtökohdat on jotain ihan muuta kuin Unitedilla, Klubilla ja maakunnan kärkijengeillä. Me ollaan haastajia. Ei meillä ole samanlaisia resursseja, eikä me saada koko ajan uusia pelaajiakaan.

Arsan epäilykset heräsivät: kyse olikin siitä, että Teijo olisi halunnut parempia pelaajia?

– Kundit, meillä jokaisella on kuitenkin jalat, pää ja sydän. Ja tässä sydämen kohdalla on Tykittäjien logo. Muuta ei tarvita. Meistä voi tulla vaikka kuinka hyvä joukkue, jos jokainen tekee tarpeeksi töitä sen eteen. Pitää vain uskoa itseensä. Heikoin lenkki on se, joka luulee osaavansa jo kaiken. Kyse on asenteesta ja tahdosta. Siitä, mitä on valmis antamaan ja saavuttamaan.

Nyt kuulosti paremmalta. Teijo halusikin joukkueelta vielä vähän enemmän, ja Arsa oli varma, että kaikki pelaajat olivat myös valmiita antamaan. Jos joku ei ollut, hän ei kuulunut Tykittäjiin.

– Jokainen kundi teki parhaansa United-matsissa, siihen me ei kaaduttu, Teijo kehaisi mutta lisäsi:
– Meiltä vain pääsi unohtumaan, miten pitää puolustaa. Me hyökättiin vähän turhan innokkaasti ja karvattiin liian ylhäältä toisen maalin jälkeen. Jos yksi karvaa, kaikki karvaa. Jos otetaan puolesta kentästä vastaan, pitää malttaa tehdä niin. Joukkueena, kundit, joukkueena kaikki mitä tehdään!

Arsa tiesi palautteen koskevan myös Karria – ja ehkä eniten juuri häntä. Karri oli yrittänyt riistää pallon jokaiselta Unitedin pelaajalta ja tehdä hyökkäyspäässä puolen joukkueen työt, vaikka kukaan ei ollut käskenyt tehdä niin.

Karri kuunteli palautetta hievahtamatta. Arsa oli jopa näkevinään, että Karri nyökäytti päätään. Se oli suurin muutos Karrissa kaikkina näinä vuosina, joina Arsa oli tuntenut hänet. Pienenä Karri ei ollut ottanut vastaan minkäänlaista kritiikkiä keneltäkään. Jokainen poikkipuolinen sana oli ollut hänelle kuin punainen vaate, joka oli pitänyt repiä riekaleiksi.

Samassa Teijo taputti käsiään yhteen ja sanoi:
– Nyt pelataan hetki isolla kentällä ja haetaan hyvää, rentoa fiilistä Punamustien kaatoon. Ei tarvitse vetää hampaat irvessä. Tempo saa pudota puolella. Mutta miettikää tätä: mitä tapahtuu, kun saat pallon? Mikä on toinen ja kolmas siirto. Mitä teet sen jälkeen, kun luovut pallosta. Jäätkö varmistamaan selustaa vai läh-

detkö mukaan hyökkäykseen. Miettikää futista kuin pelaisitte shakkia. Olkaa aktiivisia, käyttäkää päätä yhtä paljon kuin jalkoja. Ja pitäkää nämä mielessä huomennakin.

Jupe nosti kätensä ja kysyi: – Onks shakki muka jotain urheilua?

– Otetaanko matsit, niin tiedät miltä tuntuu hikoilla? Teijo naurahti.

– Ei enää koskaan, Jupe pukahti kummisedälleen.

– Se ei oo mun laji.

ISOMMAT KENTÄT KUTSUVAT, KARRI!

Meidän jengin Zlatan -sarjan pelaajalupaus Karrista on tulossa ihan oikea tähti: 15-vuotiaiden maajoukkueympyrät kutsuvat ja lähtö FC Tykittäjistä hämöttää. Niin Helsingin ykkösjoukkue kuin ulkomaiset akatemiainkin alkavat kosiskella häntä. Paras ystävä Arsa jää Tykittäjiin, mutta miten valitsee Karri? Poikien ystävyys on kuitenkin vankkumaton – se lupaa kestää niin kuvioihin ilmaantuvat tytöt kuin mahdollisen välimatkankin.

*Meidän jengin Zlatan –
matkalla maineeseen päättää
Mika Wickströmin suosituksen ja
vauhdikkaan jalkapallo-
trilogian.*

ISBN 978-951-0-43013-2 • N84.2

9 789510 430132

Kannen kuvat: iStockphoto
Kansi: Riikka Turkulainen

www.wsoy.fi